

gen begyndte, søgt at trøste sig med, at Krisen dog ikke var forløbet ganske paa den Maade, som vi havde forudsagt den vilde forløbe. Det ærede Medlem Hr. Lillelund gjorde, da Arbejdsløshedsspørgsmaalet var til Behandling her, nogle Bemærkninger til mig, idet han søgte at faa vise, at jeg havde stillet forkerte Beregninger op med Hensyn til, hvorledes Importen og Eksporten vilde blive for Aaret 1920. Men det ærede Medlem havde saa ganske afgjort Uret i de Betragtninger, han opstillede, og i de Ord, han rettede til mig. Jeg fastholder, at den Retning, som jeg ved den paagældende Lejlighed har angivet, har vist sig at være den rigtige. Tallene for Landbrugseksporten blev noget højere, end jeg havde ventet; men til Genæld blev rigtignok ogsaa Importtallene højere, meget højere, end jeg havde tænkt mig, de skulde blive. Langt over 3 Milliarder blev det i 1920, og Slutresultatet — det er det, det kommer an paa — blev netop, som jeg havde sagt det vilde blive. Jeg havde sagt, at vort Underskud i det Aar vilde blive mindst 700 Mill. Kr. Desværre blev det mere, og det er det, der er det afgørende, naar Talen er om, hvorledes Handelsbalancen i det paagældende Aar vilde stille sig for Danmark; det var derom, Talen var.

Retningen har desværre vist sig at blive, saaledes som jeg frygtede den vilde blive, og saaledes som jeg havde angivet ved de opstillede Tal. Det var rigtigt, som jeg sagde, at før eller senere vilde Resultatet af den passive Politik, som Regeringen indførte, blive den, at vort Erhvervsliv delvis vilde lammes. Det kan dog vel ingen bestride. Vi har hele Sommeren haft en Arbejdsløshed, som var ganske usædvanlig, den vokser nu Uge for Uge og er efter sidste Opgørelse paa over 60 000 arbejdsløse. Enhver, der vil forstaa Tingenes Alvor, maa dog indrømme, at det er en saa alvorlig Ting, at man maatte gøre saa at sige hvad som helst det var muligt at foretage sig for at faa Forholdene vendt til det bedre.

Hvis der nu var nogen Mulighed for at faa Ørenlyd hos den høje Regering, vilde jeg paa ny gentage en Opfordring til den om at prøve paa at komme ud af Krisen. Jeg kan ikke med min bedste Villie forstaa, at Regeringen tør lade Tingene gaa, som de gaar. Jeg kan ikke se rettere end, at Forholdene til næste Aar vil blive disse, at vore Købstadkommuners Økonomi vil blive saa anspændt, at det næsten er umuligt for Regeringen at unddrage dem en betydelig Statsstøtte. Det er klart, at man ikke kan lade de arbejdsløse helt forgaa i Sult, Nød og Elendighed. Mange af dem har nu været

arbejdsløse i mange Maaneder, og jo længere Arbejdsløsheden varer, desto større er selvfølgelig Nøden i de enkelte Hjem. Det er ikke saa længe siden, at en ung Mand henvendte sig til mig og sagde: Jeg kan ikke leve længere af det, jeg faar i Arbejdsløshedsunderstøttelse, jeg faar kun 8 Kr. om Ugen, min Fader er ogsaa arbejdsløs, jeg har gaaet arbejdsløs i 10 Maaneder, min Fader har været det i 8 Maaneder, han faar nogle og tredive Kroner i Arbejdsløshedsunderstøttelse, men vi er 5 Børn i Hjemmet foruden mig; de to er i Lære og tjener kun en yderst ringe Ugeløn, de tre er ukonfirmerede; vi kan ikke leve af det, vi faar, og vi har ikke den fjerneste Mulighed for noget Sted at faa Arbejde, hvorved vi kunde tjene vort Brød.

Hjemmene udmarves, det, der kan sættes paa Laanekontoret, bliver sat der, at faa nye Klæder af nogen Art er der slet ikke Tale om. Naar der saa endda var Vej ud af dette; men det er der slet ikke. Denne Vinter vil blive værre end sidste Vinter, og ingen kan vide noget om, hvorvidt der kan øjnes en Lysning, naar Foraaret kommer.

Jeg vil derfor alligevel rette min Hensigt til Regeringen, fordi jeg i den By, hvori jeg bor, daglig har Lejlighed til at se, hvilke frygtelige Virkninger der kommer af Arbejdsløsheden, ogsaa hvilken Demoralisation Arbejdsløsheden breder ud over store Dele af vort Folk. Den højtærede Handelsminister har sagt gentagne Gange, at det var jo i det væsentlige kun en Konjunkturkrise, vi stod i. Men dette er fuldkommen urigtigt, og det maa være urigtigt ogsaa set fra den højtærede Regerings Synspunkt. Thi hvis det kun var en Konjunkturkrise, og Krisen hidrørte fra for højt betalte tilstedeværende Lagre for Industrien og for høje Priser paa færdige Varer, som de paagældende Industrier havde liggende usolgte, saa var Spørgsmaalet let ordnet, saa drejede det hele sig kun om nogle Penge, nogle Millioner, der skulde stilles til Raadighed for hurtigst muligt at komme ud over et dødt Punkt. Men det er mere end en Konjunkturkrise, derom kan den højtærede Regering dog heller ikke tvivle.

Den højtærede Landbrugsminister er den, der i denne Sag giver Tonen an, han er Ministeriets Fane i dette Spørgsmaal. Han er det konsekvent, han er det ikke uden en vis Dygtighed. Der er Metode, jeg havde nær sagt i Galskaben, men det siger jeg ikke, der er Metode i hans Maade at tage Tingene paa; men der er ikke noget nyt i det, den højtærede Minister fremfører for os som sin uforgribelige Mening.